

Η Ρώμη Εδραιώνει το Όραμα - Αριθμός Ένα

Μια Ιδιωτική Ερμηνεία

Jeff Pippenger

2024-06-28

Και ἐν ἐκεῖνοις τοῖς καιροῖς πολλοὶ θέλουσιν ἐπαναστατεῖ κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου· καὶ οἱ ληστὰι τοῦ λαοῦ σου θέλουσιν ὑψωθῆ, διὰ νὰ στηρίξωσι τὴν ὄρασιν· ἀλλὰ θέλουσι πέσει. Δανιήλ 11:14.

Η λέξη «δόγμα», στο πλαίσιο του Χριστιανισμού, αντιπροσωπεύει τις καθιερωμένες αλήθειες της Βίβλου. Διάφορες οργανώσεις που ομολογούν ότι είναι χριστιανικές κατέχουν διαφορετικά σύνολα από εκείνα που ορίζουν ως βιβλικά δόγματα, αλλά υπάρχει μόνο μία Αλήθεια. Η διάκριση μεταξύ «απόλυτης αλήθειας» και «πλουραλισμού» είναι ζήτημα που βρίσκεται εκτός της εξετάσεώς μας στην παρούσα φάση.

Ὁ Πιλάτος λοιπόν εἶπεν πρὸς αὐτόν· Σὺ εἶσαι βασιλεὺς λοιπόν; Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη· Σὺ λέγεις ὅτι εἶμαι βασιλεὺς. Ἐγὼ διὰ τοῦτο ἐγεννήθην, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω εἰς τὴν ἀλήθειαν. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει τῆς φωνῆς μου. Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Τί ἐστὶν ἀλήθεια; Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐξῆλθεν πάλιν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἐγὼ οὐδεμίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν. Ἰωάννης 18:37, 38.

Η αλήθεια είναι ο Λόγος του Θεού· είναι η φωνή Του και είναι ο ίδιος ο Χριστός.

«Πρέπει να γνωρίζουμε οι ίδιοι τι συνιστά τον Χριστιανισμό, τι είναι η αλήθεια, ποια είναι η πίστη που έχουμε παραλάβει, ποιοι είναι οι βιβλικοί κανόνες — οι κανόνες που μας έχουν δοθεί από την ύψιστη εξουσία. Υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν χωρίς λόγο πάνω στον οποίο να στηρίζουν την πίστη τους, χωρίς επαρκή απόδειξη ως προς την αλήθεια του πράγματος. Αν παρουσιαστεί μια ιδέα που εναρμονίζεται με τις δικές τους προειλημμένες απόψεις, είναι απολύτως έτοιμοι να την αποδεχθούν. Δεν συλλογίζονται από το αίτιο στο αποτέλεσμα· η πίστη τους δεν έχει αληθινό θεμέλιο, και στον καιρό της δοκιμασίας θα διαπιστώσουν ότι έχουν οικοδομήσει επάνω στην άμμο.

«Όποιος αναπαύεται αυτάρεσκα στη δική του παρούσα ατελή γνώση των Γραφών, νομίζοντας ότι αυτή αρκεί για τη σωτηρία του, αναπαύεται μέσα σε θανατηφόρα πλάνη. Υπάρχουν πολλοί που δεν είναι πλήρως εφοδιασμένοι με Γραφικά επιχειρήματα, ώστε να είναι σε θέση να διακρίνουν την πλάνη και να καταδικάζουν κάθε παράδοση και δεισιδαιμονία που έχει επιβληθεί ως αλήθεια. Ο Σατανάς έχει εισαγάγει τις δικές του ιδέες στη λατρεία του Θεού, ώστε να διαφθείρει την απλότητα του ευαγγελίου του Χριστού. Μεγάλος αριθμός από εκείνους που ισχυρίζονται ότι πιστεύουν την παρούσα αλήθεια δεν γνωρίζουν τι συνιστά την πίστη που άπαξ παραδόθηκε στους αγίους—Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης. Νομίζουν ότι υπερασπίζονται τα παλαιά ορόσημα, αλλά είναι χλιαροί και αδιάφοροι. Δεν γνωρίζουν τι σημαίνει να υφαίνουν στην εμπειρία τους και να κατέχουν την αληθινή αρετή της αγάπης και της πίστεως. Δεν είναι επιμελείς μελετητές της Βίβλου, αλλά οκνηροί και απρόσεκτοι. Όταν ανακλύπτουν διαφορές γνώμης επάνω σε χωρία της Γραφής, εκείνοι που δεν έχουν μελετήσει

με συγκεκριμένο σκοπό και δεν είναι βέβαιοι ως προς το τι πιστεύουν, αποπίπτουν από την αλήθεια. Οφείλουμε να εντυπώνουμε σε όλους την αναγκαιότητα να ερευνούν επιμελώς τη θεία αλήθεια, ώστε να γνωρίζουν ότι πράγματι γνωρίζουν τι είναι η αλήθεια. Μερικοί προβάλλουν πολλή γνώση και αισθάνονται ικανοποιημένοι με την κατάστασή τους, ενώ δεν έχουν περισσότερο ζήλο για το έργο, ούτε θερμότερη αγάπη για τον Θεό και για τις ψυχές για τις οποίες πέθανε ο Χριστός, απ' ό,τι αν ποτέ δεν είχαν γνωρίσει τον Θεό. Δεν διαβάζουν τη Βίβλο [για να] οικειοποιηθούν τον μυελό και το πάχος της στην ίδια τους την ψυχή. Δεν αισθάνονται ότι είναι η φωνή του Θεού που τους μιλά. Αλλά, αν θέλουμε να κατανοήσουμε την οδό της σωτηρίας, αν θέλουμε να δούμε τις ακτίνες του Ηλίου της δικαιοσύνης, πρέπει να μελετούμε τις Γραφές με συγκεκριμένο σκοπό· διότι οι υποσχέσεις και οι προφητείες της Βίβλου χύνουν λαμπρές ακτίνες δόξας επάνω στο θείο σχέδιο της απολύτρωσης, τις οποίες μεγάλες αλήθειες δεν κατανοούνται καθαρά.» The 1888 Materials, 403.

Είμαστε υποχρεωμένοι να γνωρίζουμε ποιες είναι αυτές οι δοξασίες και πώς να παρουσιάζουμε, να θεμελιώνουμε και να υπερασπιζόμαστε αυτές τις αλήθειες.

«Δεν φαίνεται τώρα δυνατό σε εμάς ότι κάποιος θα πρέπει να σταθούν μόνοι· αλλά, αν ο Θεός μίλησε ποτέ μέσω εμού, θα έλθει ο καιρός κατά τον οποίο θα οδηγηθούμε ενώπιον συμβουλίων και ενώπιον χιλιάδων εξαιτίας του ονόματός Του, και ο καθένας θα πρέπει να δώσει τον λόγο της πίστεώς του. Τότε θα έλθει η αυστηρότερη κριτική επάνω σε κάθε θέση που έχει ληφθεί υπέρ της αληθείας. Έχουμε ανάγκη, λοιπόν, να μελετούμε τον λόγο του Θεού, ώστε να γνωρίζουμε γιατί πιστεύουμε τις διδασκαλίες τις οποίες υποστηρίζουμε. Πρέπει να ερευνούμε με κριτικό πνεύμα τα ζώντα λόγια του Ιεχωβά.» Review and Herald, 18 Δεκεμβρίου 1888.

Για να οδηγηθούν ενώπιον «χιλιάδων», είναι φανερό ότι μερικοί από τους υπερασπιστές της αλήθειας κατά τις έσχατες ημέρες θα εξαναγκασθούν να υπερασπισθούν την αλήθεια μέσω κάποιου μέσου όπως η τηλεόραση ή οι διαδικτυακές μεταδόσεις. Πώς αλλιώς θα μπορούσαν χιλιάδες να παρακολουθήσουν τη μαρτυρία που δίδεται από τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες; Τα δόγματα που πρεσβεύουμε προσδιορίζουν τη βάση της πίστεώς μας.

«Τα μέλη της εκκλησίας θα δοκιμαστούν και θα αποδειχθούν το καθένα ξεχωριστά. Θα τεθούν σε περιστάσεις στις οποίες θα εξαναγκαστούν να δώσουν μαρτυρία για την αλήθεια. Πολλοί θα κληθούν να μιλήσουν ενώπιον συμβουλίων και σε δικαστήρια, ίσως χωριστά και μόνοι. Την εμπειρία που θα τους είχε βοηθήσει σε αυτή την κρίσιμη περίπτωση, αμέλησαν να αποκτήσουν, και οι ψυχές τους είναι φορτωμένες με τύψεις για ευκαιρίες που σπαταλήθηκαν και προνόμια που παραμελήθηκαν.» Testimonies, τόμος 5, 463.

Ο Λόγος του Θεού ουδέποτε αποτυγχάνει, και επομένως, εάν πρόκειται να συγκαταριθμηθούμε μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, πρέπει να γνωρίζουμε τι πιστεύουμε, στηριζόμενοι σε ό,τι είναι γραμμένο στον Λόγο του Θεού. Πριν έλθει ο καιρός της δοκιμασίας, όταν ο λαός του Θεού θα εξαναγκασθεί να εξηγήσει τα δόγματα που πιστεύει, ο Θεός επιτρέπει να εισαχθούν πλάνες, ώστε να εξαναγκάσει τον λαό Του να μελετήσει κριτικά τον Λόγο Του.

Το γεγονός ότι δεν υπάρχει καμία διαμάχη ή αναταραχή μεταξύ του λαού του Θεού δεν πρέπει να θεωρείται αδιάσειστη απόδειξη ότι προσκολλώνται σταθερά στην υγιαίνουσα διδασκαλία.

Υπάρχει λόγος να φοβούμεθα ότι ενδέχεται να μη διακρίνουν καθαρά μεταξύ αλήθειας και πλάνης. Όταν δεν εγείρονται νέα ζητήματα μέσω της διερεύνησης των Γραφών, όταν δεν ανακύπτει διαφορά γνώμης η οποία θα ωθήσει τους ανθρώπους να ερευνούν τη Βίβλο μόνοι τους, ώστε να βεβαιωθούν ότι κατέχουν την αλήθεια, τότε θα υπάρχουν πολλοί, τώρα όπως και στην αρχαιότητα, οι οποίοι θα προσκολλώνται στην παράδοση και θα λατρεύουν χωρίς να γνωρίζουν τι.

«Μου εδείχθη ότι πολλοί οι οποίοι ομολογούν ότι έχουν γνώση της παρούσης αληθείας δεν γνωρίζουν τι πιστεύουν. Δεν κατανοούν τα τεκμήρια της πίστεώς τους. Δεν έχουν ορθή εκτίμηση του έργου για τον παρόντα καιρό. Όταν έλθει ο καιρός της δοκιμασίας, υπάρχουν άνδρες που τώρα κηρύττουν σε άλλους, οι οποίοι θα διαπιστώσουν, εξετάζοντας τις θέσεις που τηρούν, ότι υπάρχουν πολλά πράγματα για τα οποία δεν μπορούν να δώσουν καμία ικανοποιητική εξήγηση. Μέχρις ότου δοκιμασθούν κατ' αυτόν τον τρόπο, δεν εγνωρίζαν τη μεγάλη τους άγνοια. Και υπάρχουν πολλοί στην εκκλησία που θεωρούν δεδομένο ότι κατανοούν αυτό το οποίο πιστεύουν· αλλά, έως ότου ανακύψει αντιλογία, δεν γνωρίζουν τη δική τους αδυναμία. Όταν χωρισθούν από εκείνους που έχουν την ίδια πίστη και αναγκασθούν να σταθούν μεμονωμένοι και μόνοι, για να εξηγήσουν την πίστη τους, θα εκπλαγούν βλέποντας πόσο συγκεχυμένες είναι οι αντιλήψεις τους περί εκείνου που είχαν αποδεχθεί ως αλήθεια. Βέβαιον είναι ότι υπήρξε μεταξύ μας απομάκρυνση από τον ζώντα Θεό και στροφή προς ανθρώπους, θέτοντας το ανθρώπινο στη θέση της θείας σοφίας.»

«Ο Θεός θα εγείρει τον λαό Του· εάν αποτύχουν άλλα μέσα, θα παρεισφρήσουν ανάμεσά τους αιρέσεις, οι οποίες θα τους κοσκινίσουν, διαχωρίζοντας το άχυρο από το σιτάρι. Ο Κύριος καλεί όλους όσους πιστεύουν τον λόγο Του να ξυπνήσουν από τον ύπνο. Πολύτιμο φως έχει έλθει, κατάλληλο για τον καιρό αυτόν. Είναι βιβλική αλήθεια, η οποία δείχνει τους κινδύνους που βρίσκονται ακριβώς μπροστά μας. Το φως αυτό θα πρέπει να μας οδηγήσει σε επιμελή μελέτη των Γραφών και σε μία άκρως αυστηρή εξέταση των θέσεων που διακρατούμε. Ο Θεός θα ήθελε όλες οι όψεις και οι θέσεις της αλήθειας να ερευνώνται διεξοδικά και επίμονα, με προσευχή και νηστεία. Οι πιστοί δεν πρέπει να αναπαύονται σε υποθέσεις και ασαφώς καθορισμένες ιδέες περί του τι συνιστά την αλήθεια. Η πίστη τους πρέπει να είναι στερεά θεμελιωμένη επάνω στον λόγο του Θεού, ώστε, όταν έλθει ο καιρός της δοκιμασίας και οδηγηθούν ενώπιον συμβουλίων για να απολογηθούν για την πίστη τους, να είναι σε θέση να δώσουν λόγο για την ελπίδα που είναι μέσα τους, με πραότητα και φόβο.

«Ανακινείτε, ανακινείτε, ανακινείτε. Τα θέματα τα οποία παρουσιάζουμε στον κόσμο πρέπει να είναι για εμάς ζώσα πραγματικότητα. Είναι σημαντικό, όταν υπερασπιζόμαστε τα δόγματα τα οποία θεωρούμε θεμελιώδη άρθρα πίστεως, να μη επιτρέπουμε ποτέ στον εαυτό μας να χρησιμοποιεί επιχειρήματα που δεν είναι απολύτως υγιή. Αυτά μπορεί να επαρκούν για να αποστομώσουν έναν αντιλέγοντα, αλλά δεν τιμούν την αλήθεια. Οφείλουμε να παρουσιάζουμε υγιή επιχειρήματα, τα οποία όχι μόνο θα αποστομώνουν τους αντιπάλους μας, αλλά και θα αντέχουν στην πλησιέστερη και πλέον διεισδυτική εξέταση. Με όσους έχουν εκπαιδεύσει τον εαυτό τους ως συζητητές υπάρχει μεγάλος κίνδυνος να μη μεταχειρίζονται τον λόγο του Θεού με αμεροληψία. Όταν αντιμετωπίζουμε έναν αντίπαλο, πρέπει να είναι η ειλικρινής μας προσπάθεια να παρουσιάζουμε τα θέματα με τέτοιον τρόπο, ώστε να αφυπνίζεται πεποίθηση στη διάνοιά του, αντί να επιδιώκουμε απλώς να ενισχύσουμε την εμπιστοσύνη του πιστού.»

«Όποια κι αν είναι η διανοητική πρόοδος του ανθρώπου, ας μη νομίσει ούτε για μια στιγμή ότι δεν υπάρχει ανάγκη επιμελούς και συνεχούς έρευνας των Γραφών για μεγαλύτερο φως. Ως λαός καλούμαστε ατομικά να είμαστε σπουδαστές της προφητείας. Πρέπει να αγρυπνούμε με earnestness, ώστε να διακρίνουμε οποιαδήποτε ακτίνα φωτός μάς παρουσιάσει ο Θεός. Οφείλουμε να συλλαμβάνουμε τις πρώτες αναλαμπές της αλήθειας· και μέσω μελετής που συνοδεύεται από προσευχή μπορεί να αποκτηθεί καθαρότερο φως, το οποίο μπορεί να θεθεί ενώπιον άλλων». Testimonies, τόμος 5, σ. 708.

Οι «σπουδαστές της προφητείας» που τελικώς συγκροτούν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες θα «δοκιμαστούν και θα αποδειχθούν» ατομικώς, πριν από την αναμέτρησή τους με τις επίγειες εξουσίες που επιφέρουν την επικείμενη κρίση του νόμου της Κυριακής και τον διωγμό. Οι πιστοί θα «εγερθούν» πρώτα από τον Θεό. Οι κοιμώμενες παρθένες θα «εγερθούν» από τον ύπνο στον οποίο έχουν περιπέσει κατά τον χρόνο της καθυστέρησης. Εάν δεν αφυπνιστούν με το μήνυμα που ο Θεός έχει παρουσιάσει μέσω των άρθρων που έχουν αποσταλεί από τον Ιούλιο του 2023, τότε ο Θεός θα επιτρέψει να «εισέλθουν μεταξύ αυτών αιρέσεις», οι οποίες θα ολοκληρώσουν τον διαχωρισμό του σίτου και των ζιζανίων μέσω μιας διαδικασίας κοσκινίσματος. Τώρα βρισκόμαστε μέσα σε αυτήν τη διαδικασία κοσκινίσματος.

Υπάρχουν τρεις διαθέσιμες επιλογές για εκείνους που έχουν παρακολουθήσει τη διαμάχη σχετικά με τη σωστή ταυτοποίηση της Σύγχρονης Ρώμης. Η μία επιλογή είναι ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η Σύγχρονη Ρώμη, η άλλη είναι ότι η παπική εξουσία είναι η Σύγχρονη Ρώμη, και η τρίτη επιλογή είναι ότι και οι δύο προηγούμενες θέσεις είναι εσφαλμένες και ότι κάποια άλλη δύναμη παριστάνεται από τους ληστές του λαού του Δανιήλ, οι οποίοι υψώνουν τους εαυτούς τους, πέφτουν και καθιστούν βέβαιη την όραση στο εδάφιο δεκατέσσερα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Υποστηρίζω ότι η διαφωνία ως προς το αν η Σύγχρονη Ρώμη είναι η παπική εξουσία ή οι Ηνωμένες Πολιτείες, επετράπη να εισαχθεί μέσα σε αυτό το κίνημα με σκοπό να εξαναγκάσει τον λαό Του να μελετήσει τον προφητικό λόγο Του. Ο Θεός προκάλεσε αυτήν τη διαμάχη ως εκδήλωση του ελέους Του. Υποστηρίζω ότι η διαφωνία αφορά περισσότερο την προετοιμασία του λαού Του για την επερχόμενη κρίση, παρά απλώς τον προσδιορισμό του ποιος έχει δίκιο και ποιος έχει άδικο σχετικά με τη Σύγχρονη Ρώμη. Η διαφωνία επετράπη και σχεδιάστηκε από τον Θεό, ώστε να καταδείξει, για κάθε έναν που επιθυμεί να δει, ότι η δική του προσωπική κατανόηση του προφητικού λόγου Του είναι ελλιπής ή εσφαλμένη. Επομένως, η διαμάχη αποτελεί απόδειξη του ελέους του Θεού.

Η διαμάχη δεν αφορά μόνο την ταυτοποίηση του ποια είναι η δύναμη που εκπροσωπείται από τους ληστές του λαού σου, αλλά και το εάν η μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμή», την οποία και οι δύο πλευρές της διαμάχης ομολογούν ότι υποστηρίζουν, εφαρμόζεται ορθά. Οι προφητικοί κανόνες που συνδέονται με τη μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμή» περιλαμβάνουν ιδιαίτερες προφητικές αρχές, οι οποίες θα αποτελέσουν μέρος της διαδικασίας του κοσκινίσματος του σίτου και των ζιζανίων. Τρία στοιχεία της μεθοδολογίας του «γραμμή επί γραμμή», τα οποία υποστηρίζω ότι παρερμηνεύονται σε αυτή την παρούσα διαμάχη, είναι ο Χριστός ως η Αλήθεια, και ο Χριστός ως το Άλφα και το Ωμέγα, και η τριπλή εφαρμογή της προφητείας.

Τελικώς, όσοι εμμένουν σε εσφαλμένη κατανόηση του δεκάτου τετάρτου εδαφίου του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ θα αποδειχθεί ότι θεμελιώνουν τη δογματική τους θέση επάνω σε ιδιωτική ερμηνεία.

Και ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον· εἰς τὸν ὁποῖον καλῶς ποιεῖτε νὰ προσέχητε, ὡς εἰς λύχνον φέγγοντα ἐν ἀύχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡ ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ ὁ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν· γνωρίζοντες τοῦτο πρῶτον, ὅτι οὐδεμία προφητεία τῆς Γραφῆς γίνεται ἰδίας ἐπιλύσεως. Διότι οὐχὶ διὰ θελήματος ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτέ προφητεία, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φερόμενοι ἐλάλησαν ἅγιοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. 2 Πέτρου 1:19–21.

Στη διαμάχη σχετικά με το εδάφιο δεκατέσσερα, ένα παράδειγμα αυτού που θεωρώ ως «ιδιωτική ερμηνεία» βρίσκεται στο The Great Controversy.

«Καθώς το Σάββατο έχει καταστεί το ιδιαίτερο σημείο αντιπαράθεσης σε ολόκληρο τον χριστιανικό κόσμο, και οι θρησκευτικές και οι κοσμικές αρχές έχουν συμπράξει για να επιβάλουν την τήρηση της Κυριακής, η επίμονη άρνηση μιας μικρής μειονότητας να υποκύψει στη λαϊκή απαίτηση θα τους καταστήσει αντικείμενα καθολικού αποτροπιασμού. Θα προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι οι λίγοι που στέκονται σε αντίθεση προς έναν θεσμό της εκκλησίας και έναν νόμο του κράτους δεν πρέπει να γίνονται ανεκτοί· ότι είναι προτιμότερο να υποφέρουν αυτοί, παρά να ριφθούν ολόκληρα έθνη σε σύγχυση και ανομία. Το ίδιο επιχείρημα, πολλούς αιώνες πριν, προεβλήθη εναντίον του Χριστού από τους «άρχοντες του λαού». «Συμφέρεει εις ημάς», είπε ο πανούργος Καϊάφας, «να αποθάνη εις άνθρωπος υπέρ του λαού, και να μη απολεσθή όλον το έθνος». Ιωάν. 11:50. Αυτό το επιχείρημα θα φανεί πειστικό· και τελικά θα εκδοθεί διάταγμα εναντίον εκείνων που αγιάζουν το Σάββατο της τέταρτης εντολής, καταγγέλλοντάς τους ως άξιους της αυστηρότατης τιμωρίας και παρέχοντας στον λαό την ελευθερία, μετά από ορισμένο χρόνο, να τους θανατώσει. Ο Ρωμαιοκαθολικισμός στον Παλαιό Κόσμο και ο αποστατημένος Προτεσταντισμός στον Νέο θα ακολουθήσουν παρόμοια πορεία απέναντι σε όσους τιμούν όλες τις θείες εντολές». Η Μεγάλη Διαμάχη, 615.

Η «Χριστιανοσύνη» αντιπροσωπεύει την παγκόσμια κοινότητα των Χριστιανών ή το συλλογικό σώμα χωρών και πολιτισμών με χριστιανική πλειονότητα. Ο όρος χρησιμοποιείται συχνά για να δηλώσει τα μέρη του κόσμου όπου ο Χριστιανισμός είναι η κυρίαρχη θρησκεία και έχει επηρεάσει σημαντικά τον πολιτισμό, τους νόμους και τις κοινωνικές νόρμες. Η Χριστιανοσύνη περιλαμβάνει την παγκόσμια έκταση του Χριστιανισμού ως προς τους οπαδούς του, την πολιτισμική του επίδραση και την ιστορική του σημασία. Χωρίς να αφαιρεθεί η επανάληψη που υπάρχει στο CD-ROM της Ellen White, η λέξη Christendom απαντά εκατόν εβδομήντα έξι φορές. Γεωγραφικά, η Αδελφή White προσδιορίζει ότι η Χριστιανοσύνη γενικά αντιπροσωπεύει την Ευρώπη και την Αμερική. Στο πλαίσιο της Αδελφής White, η Ευρώπη προσδιορίζεται ως ο Παλαιός Κόσμος και η Αμερική ως ο Νέος Κόσμος.

«Αλλά το θηρίο με κέρατα όμοια με αρνιού εθεάθη “να αναβαίνει εκ της γης”. Αντί να ανατρέψει άλλες δυνάμεις για να εδραιωθεί, το έθνος που κατ’ αυτόν τον τρόπο παριστάνεται πρέπει να ανακύψει σε περιοχή προηγούμενως ακατοίκητη και να αναπτυχθεί βαθμιαία και

ειρηνικά. Δεν θα μπορούσε, λοιπόν, να ανακύψει ανάμεσα στα πυκνοκατοικημένα και αγωνιζόμενα έθνη του Παλαιού Κόσμου—εκείνη την ταραχώδη θάλασσα των “λαών, και όχλων, και εθνών, και γλωσσών”. Πρέπει να αναζητηθεί στη Δυτική Ήπειρο.»

«Ποιο έθνος του Νέου Κόσμου, το έτος 1798, ανερχόταν σε ισχύ, δίνοντας υπόσχεση δύναμης και μεγαλείου και προσελκύνοντας την προσοχή του κόσμου; Η εφαρμογή του συμβόλου δεν επιδέχεται καμία αμφισβήτηση. Ένα έθνος, και ένα μόνον, ανταποκρίνεται στις προδιαγραφές αυτής της προφητείας· αυτή καταδεικνύει αδιαμφισβήτητα τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.» The Great Controversy, 441.

Η τελευταία πρόταση της παραγράφου που εξετάζουμε έχει χρησιμοποιηθεί για να υποστηριχθεί ότι «ο Ρωμαιοκαθολικισμός στον Παλαιό Κόσμο και ο αποστατικός Προτεσταντισμός στον Νέο» ταυτοποιεί τον «Ρωμαιοκαθολικισμό του Παλαιού Κόσμου» ως το παπικό σύστημα κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες, και τις Ηνωμένες Πολιτείες (τον αποστατικό Προτεσταντισμό) ως τη Σύγχρονη Ρώμη, που αντιπροσωπεύεται από τη φράση «αποστατικός Προτεσταντισμός στον Νέο». Ο «Παλαιός» ορίζεται ως παρελθούσα ιστορία, και ο «Νέος» ορίζεται ως σύγχρονη ή παρούσα ιστορία. Η εφαρμογή αυτή διαστρέφει την καθιερωμένη κατανόηση της Αδελφής White τόσο για τη Χριστιανοσύνη όσο και για τον Παλαιό και τον Νέο Κόσμο.

Όσοι εφαρμόζουν τη δήλωση υπό το πρίσμα της παρελθούσας και της μελλοντικής ιστορίας, προσδίδουν μια «ιδιωτική ερμηνεία» σε άμεση αντίθεση προς το επιδιωκόμενο νόημα της Αδελφής White. Ο ισχυρισμός είναι ότι ο «Παλαιός Κόσμος» αντιπροσωπεύει την παρελθούσα ιστορία και ο «Νέος» αντιπροσωπεύει τη σύγχρονη ή την τρέχουσα ιστορία (Νέα).

Το απόσπασμα λέγει: «θα ακολουθήσουν». Ο Ρωμαιοκαθολικισμός και ο αποστατημένος Προτεσταντισμός «θα ακολουθήσουν παρόμοια πορεία έναντι εκείνων που τιμούν όλα τα θεία προστάγματα». Ο Παλαιός Κόσμος στο απόσπασμα είναι η Ευρώπη και ο Νέος Κόσμος είναι η Αμερική. Η Αδελφή White διδάσκει ότι ολόκληρος ο κόσμος πρόκειται να τεθεί ενώπιον της δοκιμασίας του νόμου της Κυριακής, και ότι ο Ρωμαιοκαθολικισμός θα ηγηθεί των διωγμών στην Ευρώπη και ο αποστατημένος Προτεσταντισμός θα ηγηθεί των διωγμών στην Αμερική. Η Αμερική και η Ευρώπη είναι εκείνα που ορίζονται ως «Χριστιανοσύνη». Τόσο ο Ρωμαιοκαθολικισμός όσο και ο αποστατημένος Προτεσταντισμός «θα ακολουθήσουν παρόμοια πορεία έναντι εκείνων που τιμούν όλα τα θεία προστάγματα».

Το «θα καταδιώξει» προσδιορίζει μια μελλοντική ενέργεια και των δύο εξουσιών, και είναι γραμματικώς αδύνατον να υποστηριχθεί ότι ο Ρωμαιοκαθολικισμός του Παλαιού Κόσμου είναι η παπική εξουσία του Μεσαίωνα. Ο διωγμός που θα ασκηθεί από αμφότερες τις εξουσίες βρίσκεται σε μέλλοντα χρόνο. Η σημασία της φράσεως είναι «θα καταδιώξει» και σημαίνει να ακολουθεί ή να καταδιώκει κανείς κάτι με την πρόθεση να το επιτύχει ή να το αποκτήσει. Υποδηλώνει μια μελλοντική ενέργεια κατά την οποία ένα άτομο ή μια ομάδα είναι προσηλωμένα στην ενεργό επιδίωξη ενός σκοπού ή στόχου.

Η φράση μπορεί να εφαρμοστεί σε διάφορα συμφραζόμενα: «Αυτή θα ακολουθήσει σταδιοδρομία στην ιατρική», δηλαδή σχεδιάζει να εργαστεί προς την κατεύθυνση τού να καταστεί επαγγελματίας τού ιατρικού κλάδου. «Αυτός θα επιδιώξει πτυχίο στη μηχανική», υποδηλώνοντας

ότι προτίθεται να σπουδάσει μηχανική σε ίδρυμα ανώτερης εκπαίδευσης. «Η ομάδα θα συνεχίσει το έργο μέχρι την ολοκλήρωσή του», υποδηλώνοντας ότι η ομάδα θα εξακολουθήσει να εργάζεται στο έργο έως ότου αυτό τελειώσει. «Αυτοί θα επιδιώξουν νομική ενέργεια κατά της εταιρείας», δηλαδή προτίθενται να προβούν σε νομικά βήματα για να αντιμετωπίσουν μια αδικία ή να επιζητήσουν δικαιοσύνη. Συνολικά, το «θα επιδιώξει» υποδηλώνει αποφασιστικότητα, δέσμευση και σαφή πρόθεση να επιτευχθεί ένας συγκεκριμένος στόχος ή αποτέλεσμα στο μέλλον.

Η ιδιωτική ερμηνεία που χρησιμοποιείται για να διδάξει ότι ο Ρωμαιοσμός του Παλαιού Κόσμου αποτελεί παρελθούσα ιστορία, χρησιμοποιείται κατόπιν ως στήριγμα για να υποστηρίξει μια εσφαλμένη εφαρμογή μιας τριπλής εφαρμογής της προφητείας. Υποστηρίζει ότι η τριπλή εφαρμογή της Ρώμης αντιπροσωπεύει την ειδωλολατρική Ρώμη, ακολουθούμενη από την παπική Ρώμη και έπειτα τις Ηνωμένες Πολιτείες ως την τρίτη από τις τρεις Ρώμες. Μια πολύ παρόμοια εσφαλμένη εφαρμογή χρησιμοποιήθηκε λίγο μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, όταν μια ομάδα αποσχίστηκε από το κίνημα εξαιτίας του βιβλίου του Ιωήλ.

Η διαμάχη, λοιπόν, άρχισε σε μια συγκέντρωση κατασκήνωσης στον Καναδά, όπου η τριπλή εφαρμογή των τριών αλίμονο ενσωματώθηκε στο βιβλίο του Ιωήλ, ώστε να διδάξει ότι το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο ήταν το έθνος που ήλθε εναντίον της γης στο έκτο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου. Το έθνος εκείνο είναι η παπική Ρώμη, αλλά εισήχθη μια ιδιωτική ερμηνεία που ισχυριζόταν ότι το έθνος ήταν το Ισλάμ. Η τριπλή εφαρμογή των τριών αλίμονο είχε εδραιώσει το Ισλάμ ως τη δύναμη της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, και η νέα ιδιωτική ερμηνεία επέμενε ότι η παπική δύναμη του πρώτου κεφαλαίου του Ιωήλ ήταν στην πραγματικότητα το Ισλάμ. Μια ιδιωτική ερμηνεία, η οποία απέρριπτε τη σωστή ταυτοποίηση της παπικής δύναμης στο βιβλίο του Ιωήλ, ενισχύθηκε από μια εσφαλμένη εφαρμογή των τριών αλίμονο. Τώρα εισάγεται μια ιδιωτική ερμηνεία που παραμερίζει την παπική δύναμη υπέρ των Ηνωμένων Πολιτειών.

Εκείνο το οποίο υπήρξε, αυτό είναι που θα υπάρξει· και εκείνο το οποίο έγινε, αυτό είναι που θα γίνει· και δεν υπάρχει κανένα νέο πράγμα κάτω από τον ήλιο. Υπάρχει άραγε κάτι για το οποίο μπορεί να λεχθεί: «Ίδού, αυτό είναι νέο»; Αυτό έχει ήδη υπάρξει από παλαιού χρόνου, πριν από εμάς. Εκκλησιαστής 1:9, 10.

Οι διαμάχες των εσχάτων ημερών περιλαμβάνουν την επανάληψη παλαιών διαμαχών, και το ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ περιέχει τη διαμάχη του Uriah Smith, ο οποίος επέβαλε την ιδιωτική του ερμηνεία στο σύμβολο του βασιλέως του βορρά. Πράττοντας τούτο, κατασκεύασε μία κατανόηση του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ που παρήγαγε μόνο σκότος. Κατά τις έσχατες αυτές ημέρες, οι διαμάχες που επαναλαμβάνονται αφορούν ιδιαίτερος τον προσδιορισμό του καρπού της εφαρμογής ιδιωτικών ερμηνειών επί της εδραιωμένης αλήθειας. Αυτό ακριβώς έπραξε ο Smith στο βιβλίο του, Daniel and the Revelation. Αυτό ακριβώς έγινε στη διαμάχη σχετικά με το βιβλίο του Ιωήλ, και πρόκειται για την ίδια δυναμική που εφαρμόζεται όταν μία παράγραφος από το The Great Controversy παρακάμπτει τον ορισμό, τόσο μέσα στον κόσμο όσο και μέσα στα γραπτά της Ellen White, ως προς το τι αντιπροσωπεύει η «Χριστιανοσύνη», μαζί με την απόρριψη των βασικών κανόνων της γραμματικής που προσδιορίζουν ότι η φράση «will pursue» ταυτοποιεί ένα μελλοντικό γεγονός. Από αυτό το σημείο αναφοράς, η εσφαλμένη αντίληψη ότι ο «Παλαιός Κόσμος» είναι η ιστορία της παπικής εξουσίας από το 538 έως το 1798

χρησιμοποιείται κατόπιν για να επιχειρηματολογήσει εναντίον της εδραιωμένης κατανόησης του ορισμού μιας τριπλής εφαρμογής της προφητείας.

«Όλα όσα ο Θεός έχει ορίσει στην προφητική ιστορία να εκπληρωθούν στο παρελθόν, εκπληρώθηκαν· και όλα όσα απομένουν ακόμη να έλθουν, κατά τη δική τους τάξη, θα εκπληρωθούν. Ο Δανιήλ, ο προφήτης του Θεού, στέκεται στη θέση του. Ο Ιωάννης στέκεται στη θέση του. Στην Αποκάλυψη, ο Λέων από τη φυλή του Ιούδα έχει ανοίξει στους σπουδαστές της προφητείας το βιβλίο του Δανιήλ, και έτσι ο Δανιήλ στέκεται στη θέση του. Φέρει τη μαρτυρία του, εκείνο το οποίο ο Κύριος του αποκάλυψε σε όραση σχετικά με τα μεγάλα και επίσημα γεγονότα, τα οποία πρέπει να γνωρίζουμε καθώς στεκόμαστε ακριβώς στο κατώφλι της εκπλήρωσής τους.»

«Στην ιστορία και στην προφητεία ο Λόγος του Θεού απεικονίζει τη μακρόχρονη σύγκρουση μεταξύ αλήθειας και πλάνης. Η σύγκρουση αυτή εξακολουθεί ακόμη να βρίσκεται σε εξέλιξη. Εκείνα τα οποία υπήρξαν, θα επαναληφθούν. Παλαιές αντιπαραθέσεις θα αναζωπυρωθούν, και νέες θεωρίες θα αναφύονται συνεχώς. Αλλά ο λαός του Θεού, ο οποίος με την πίστη του και στην εκπλήρωση της προφητείας έχει διαδραματίσει ρόλο στην κήρυξη των μηνυμάτων του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου, γνωρίζει πού στέκεται. Έχει μια εμπειρία πολυτιμότερη από το καθαρό χρυσάφι. Πρέπει να σταθεί σταθερός ως βράχος, κρατώντας ακλόνητη μέχρι τέλους την αρχή της πεποιθήσεώς του». Selected Message, βιβλίο 2, 109.

Είναι εύκολο να αποδειχθεί ότι η Αδελφή Ουάιτ ταυτοποιεί την «αρχή της πεποιθήσεώς των» του Παύλου με τις θεμελιώδεις αλήθειες του Αντβεντισμού. Οι Μιλλεριτές δίδασκαν ότι οι λησταί του λαού σου ήταν η παπική εξουσία, και από το 1989 και εξής το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων έχει επανειλημμένως ταυτοποιήσει την ίδια κατανόηση του συμβόλου όπως και οι Μιλλεριτές. Υπάρχει τώρα μία «νέα θεωρία» ως προς το ποιοι είναι οι λησταί του λαού σου, και αυτή έχει αναβιώσει μία παλαιά διαμάχη, υπό την έννοια ότι χρησιμοποιεί μία εσφαλμένη ταυτοποίηση ενός καθιερωμένου προφητικού συμβόλου για να οικοδομήσει ένα προφητικό υπόδειγμα που είναι ανεγερμένο επάνω στην άμμο. Είτε επρόκειτο για την ιδιωτική ερμηνεία του Σμιθ, είτε για την ψευδή εφαρμογή του έθνους στο πρώτο κεφάλαιο του Ιωήλ, είτε για την ταυτοποίηση των Ηνωμένων Πολιτειών ως Σύγχρονης Ρώμης· και οι τρεις πλάνες προσβάλλουν την ορθή κατανόηση της παπικής Ρώμης κατά τις έσχατες ημέρες, και, πράττοντας τούτο, προσβάλλουν το σύμβολο που εδραιώνει την προφητική όραση η οποία προσδιορίζει εάν ο λαός του Θεού αφανίζεται ή ζει.

Στο μέλλον, ο Ρωμαιοκαθολικισμός στην Ευρώπη και ο αποστατημένος Προτεσταντισμός στην Αμερική «θα επιδοθούν» στον διωγμό των τηρούντων το Σάββατο, όπως έχει συμβεί σε όλη τη διάρκεια της ιερής ιστορίας.

«Ο Θεός θα αφυπνίσει τον λαό Του· αν αποτύχουν άλλα μέσα, θα εισχωρήσουν ανάμεσά τους αιρέσεις, οι οποίες θα τους κοσκινίσουν, διαχωρίζοντας το άχυρο από το σιτάρι. Ο Κύριος καλεί όλους όσους πιστεύουν στον λόγο Του να ξυπνήσουν από τον ύπνο. Πολύτιμο φως έχει έρθει, κατάλληλο για τον παρόντα καιρό. Είναι βιβλική αλήθεια, η οποία δείχνει τους κινδύνους που βρίσκονται ακριβώς μπροστά μας. Αυτό το φως θα πρέπει να μας οδηγήσει σε επιμελή μελέτη των Γραφών και σε εξόχως αυστηρή εξέταση των θέσεων που διακρατούμε. Ο

Θεός θα ήθελε όλες οι όψεις και οι θέσεις της αλήθειας να ερευνηθούν πλήρως και επίμονα, με προσευχή και νηστεία. Οι πιστοί δεν πρέπει να επαναπαύονται σε υποθέσεις και σε ασαφώς διατυπωμένες αντιλήψεις περί του τι συνιστά την αλήθεια». Gospel Workers, 299.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.